

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **V. P.**
bytem X
zastoupen Mgr. Pavlínou Zámečnickovou, advokátkou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-115385-4/SO-2019 ze dne 10. 10. 2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované č. j. MV-115385-4/SO-2019 ze dne 10. 10. 2019, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky č. j. OAM-77884-62/DP-2012 ze dne 27. 6. 2016, kterým byla podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a s § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě.
2. Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manager – účast v právnické osobě“ s platností od 9. 1. 2011 do 8. 1. 2013, přičemž v důsledku novely provedené zákonem č. 427/2010 Sb. s účinností od 1. 1. 2011 byl tento účel zařazen pod stávající účel dlouhodobého pobytu „podnikání – účast v právnické osobě“.
3. Dne 10. 12. 2012 podal žalobce u Ministerstva vnitra žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Jako doklad o účelu pobytu žalobce k žádosti doložil Smlouvu o výkonu funkce jednatele v obchodní společnosti NARSEN s.r.o. ze dne 7. 12. 2012, dle které žalobce vykonává funkci jednatele od 7. 10. 2010.
4. Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě byla prvostupňovým správním orgánem rozhodnutím č. j. OAM-77884-17/DP-2012 ze dne 20. 9. 2013 zamítnuta; žalovaná toto rozhodnutí následně potvrdila a odvolání žalobce zamítla rozhodnutím č. j. MV-23635-7/SO-2014 ze dne 12. 1. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke zdejšímu soudu, který rozsudkem č. j. 62 A 32/2017-60 ze dne 6. 8. 2018 rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2017 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení; zdejší soud se neztotožnil s posouzením zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, neboť k posouzení měla žalovaná přistoupit na základě aktuálních okolností, nikoli s přihlédnutím ke skutkovému stavu ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. ke stavu 4 roky starému. V navazujícím řízení prvostupňový správní orgán žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě opět zamítl a žalovaná toto rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdila.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

5. Žalobce předně namítá, že disponuje platným živnostenským oprávněním, podniká samostatně na vlastní účet, vystavuje faktury, řádně hradí veškeré povinné zákonné odvody a pravidelně podává daňová přiznání; činnost žalobce tak je podnikáním ve formě OSVČ. Spisový materiál přitom neobsahuje dostatečné podklady, které by správní orgán mohly vést k důvodnému závěru o výkonu závislé práce – v daném případě nebylo prokázáno, že by byly naplněny znaky závislé a nelegální práce; současně nebylo prokázáno, že by žalobce byl pouze formálně zapsán v živnostenském rejstříku.

6. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného i prvostupňového rozhodnutí, neboť se správní orgány nezabývaly výkladem pojmu „jiná závažná překážka“, přičemž jednání cizince, který nevykonává funkci osoby samostatně výdělečně činné a neplní tak účel pobytu, nemůže naplňovat z hlediska intenzity znaky pojmu „jiná závažná překážka“.
7. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaná v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců nedostatečně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce; žalobce se obává, že s ohledem na nedostatek pracovních příležitostí v zemi jeho původu hrozí, že neprodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nenajde na Ukrajině práci a neuživí svoji rodinu. Dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků je tak zcela nepřiměřený důvodům napadeného rozhodnutí.
8. Ze shora uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postojů žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí, plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním postoji setrvala během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

10. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
11. Zdejší soud o žalobě již jednou rozhodoval a rozsudkem ze dne 25. 6. 2020, č. j. 62 A 191/2019 - 62, žalobu zamítl. Plně odkázal na odůvodnění rozsudku ze dne 6. 8. 2018, č. j. 62 A 32/2017 - 60, vydaného ve věci téhož žalobce a žalované, v němž dospěl k závěru, že žalobce na území České republiky podnikatelskou činnost fakticky nevykonával a neplnil tak účel pobytu. Argumentace žalobce tento závěr podle zdejšího soudu nikterak nevyvrátila. Žalovaná tak s ohledem na důvod zrušení jejího předchozího rozhodnutí neměla důvod se této otázce znovu věnovat. Ze stejného důvodu nebylo možné přisvědčit žalobci ani v tom, že tento závěr nemá oporu ve správním spisu. Naopak správní spis byl doplněn o rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj ze dne 9. 12. 2016, č. j. 29408/9.30/16-11, o výkonu nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 1. a bod 2. zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, které nabylo právní moci dne 20. 1. 2017 (dále jen „rozhodnutí oblastního inspektorátu práce“).
12. Nejvyšší správní soud však na základě kasační stížnosti žalobce rozsudek zdejšího soudu zrušil (rozsudkem ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 125/2020 - 39), neboť považoval rozsudek zdejšího soudu za nepřezkoumatelný v části, ve které se zabýval námitkou žalobce, že ve správním řízení nebylo prokázáno naplnění znaků nelegálního výkonu závislé práce. Dle Nejvyššího správního soudu nelze prostý odkaz na závěry obsažené v rozsudku zdejšího soudu č. j. 62 A 32/2017 - 60 a zkratkovitě odůvodnění doprovázející odkaz na rozhodnutí oblastního inspektorátu práce považovat za řádné vypořádání jedné z klíčových námitek žalobce. Odůvodnění rozsudku, na nějž zdejší soud odkázal za účelem vypořádání dané námítky žalobce, pokrývá žalobcovu činnost pouze v letech 2011 až 2013. Nadto byla daná činnost posuzována z hlediska faktického výkonu podnikatelské činnosti, nikoli z hlediska

existence nelegální práce. Závěry z tohoto rozsudku tak nelze bez dalšího vztáhnout na žalobcovu činnost v roce 2016 a v letech 2018 a 2019.

13. Nejvyšší správní soud se naopak ztotožnil se zdejším soudem, že žalovaná posoudila přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele dostatečně a přezkoumatelně, aniž by opomenula zásadní hlediska žalobcova případu.
14. Zdejší soud o věci proto rozhodoval znovu, vázán zrušovacím rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, je závislou prací práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.
16. Dle § 5 písm. e) bodu 1. zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální prací výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.
17. Dle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona rozumí nelegální prací, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou vydanou podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
18. Zdejší soud nesouhlasí se žalobcem, že disponuje platným živnostenským oprávněním a samostatně vykonává podnikatelskou činnost, přičemž ve správním řízení nebyl prokázán opak.
19. Co se týče závěru správních orgánů ohledně neplnění účelu předchozího povoleného pobytu v letech 2011 až 2013, zdejší soud odkazuje na odůvodnění svého rozsudku ze dne 6. 8. 2018, č. j. 62 A 32/2017-60, kde se podrobně zabýval naplněním důvodů pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (otázkou výkonu funkce jednatele, existence živnostenského oprávnění a výkonu podnikání jako osoby samostatně výdělečně činné).
20. K výkonu funkce jednatele zdejší soud v tomto rozsudku uvedl, že *„skutečnost, že žalobce zastává funkci jednatele, tak vyplývá pouze z obchodního rejstříku a žalobcem doložené smlouvy o výkonu funkce. Naopak z protokolu o výsledku žalobce plyne, že žalobce neví, jaký byl hospodářský výsledek společnosti za uplynulý rok 2012, zda je společnost plátcem daně z příjmu právnických osob a DPH, současně si není jistý tím, zda společnost vlastní nějakou nemovitost, nezná žádné obchodní partnery společnosti ani adresu sídla společnosti. Obdobně nezná kontaktní údaje společnosti (číslo faxu a emailovou adresu), ani zda má společnost webové stránky. Žalobce nemá razítko společnosti a neodpověděl na otázku, jakým způsobem za společnost jedná. Konečně je z protokolu o výsledku patrné, že žalobce nemá přesné informace o tom, jaký je předmět činnosti společnosti. Ačkoli lze přisvědčit názoru žalobce, že na základě vnitřní organizace společnosti je možné svěřit jednotlivé činnosti konkrétním osobám, které za tuto společnost jednají, v posuzované věci z ničeho kromě formálního zápisu v obchodním rejstříku a smlouvy o výkonu funkce jednatele neplyne, že by žalobce funkci jednatele společnosti fakticky vykonával. Naopak z protokolu o jeho výsledku plyne, že žalobce má o společnosti a*

jejím fungování pouze rámcové povědomí, stejně jako o právech a povinnostech jednatele. Zdejší soud tak souhlasí s názorem žalované, že žalobce funkci jednatele fakticky nevykonával“.

21. K existenci živnostenského oprávnění zdejší soud uvedl, že „součástí správního spisu je i výpis ze živnostenského rejstříku, z něhož vyplývá, že žalobce měl od 16.5.2012 na dobu určitou do 25.6.2014 platné živnostenské oprávnění. Jak ale vyplynulo z protokolu o výsledku žalobce (ze dne 4.4.2013), žalobce výslovně uvedl: „Nemám živnostenský list“. Vzhledem k tomu nelze s přihlédnutím k výše citované judikatuře Nejvyššího správního soudu názoru žalobce o splnění podmínek pro prodloužení povolení doby platnosti pobytu na území České republiky přisvědčit. Pokud žalobce nevěděl, že živnostenský list vlastní, nemohl na základě něho podnikat jako osoba samostatně výdělečně činná. Žalobce tak na území České republiky podnikatelskou činnost fakticky nevykonával, což ve svých podáních ostatně ani netvrdí (a účel pobytu tedy neplnil). Vzhledem k uvedenému nemůže obstát jeho tvrzení, že od 9.1.2011, tedy od platnosti předchozího povolení k pobytu s platností do 8.1.2013, až do právní moci napadeného rozhodnutí převážně vykonával podnikatelskou činnost“.
22. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 125/2020 - 39, zdejší soud zavázal k tomu, aby posoudil „i doplňující argumentaci stěžovatele v kasační stížnosti, v jejímž rámci stěžovatel zpochybňuje obsah protokolu o výsledku ze 4. 4. 2013, pokud jde o jeho povědomí o tom, že vlastní živnostenský list, a poukazuje na neodstranění obsahových rozporů mezi protokolem o výsledku ze 4. 4. 2013 a protokolem o výsledku z 6. 5. 2019, jakož i na nesoulad daného závěru s dalšími podklady ve spise“.
23. Tato žalobcova argumentace však nemůže mít žádný vliv na správnost výše uvedených závěrů. Pokud žalobce při výsledku dne 6. 5. 2019 uvedl, že živnostenské oprávnění má od roku 2012, tak to zdejší soud nikdy nezpochybňoval. Již v podané žalobě, o které zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 6. 8. 2018, č. j. 62 A 32/2017 - 60, žalobce tvrdil, že je osobou samostatně výdělečně činnou, neboť to vyplývá ze živnostenského listu. Rovněž zdejší soud v citovaném rozsudku potvrdil, že žalobce měl od 16. 5. 2012 na dobu určitou do 25. 6. 2014 platné živnostenské oprávnění. Jak je výše uvedeno, zdejší soud na základě výsledku žalobce ze dne 4. 4. 2013 dospěl k závěru, že pokud žalobce nevěděl, že živnostenský list vlastní, nemohl na základě něho podnikat jako osoba samostatně výdělečně činná.
24. Žalobce přitom argument, že si není vědom toho, že při výsledku dne 4. 4. 2013 uvedl, že nemá živnostenský list, vznesl poprvé až v kasační stížnosti, kde také uvedl, že se tak stalo zřejmě proto, že položené otázky neporozuměl, neboť jeho znalost českého jazyka v úředním styku není na dobré úrovni. Taková argumentace se však zdejšímu soudu jeví jako účelová. Zdejší soud vzal v potaz také to, že žalobce vůbec neuváděl, v čem jeho podnikatelská činnost v dané době (jako osoby samostatně výdělečně činné) měla spočívat. V žalobě přitom argumentoval pouze samotnou existencí živnostenského listu. Plněním účelu, pro který bylo vízum uděleno, je však třeba rozumět faktické a nikoli pouze formální vykonávání činnosti.
25. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 4. 4. 2013 vyplývá, že žalobce podepsal poučení, v němž je mj. uvedeno, že žalobce vyjádřil souhlas s tím, aby byl výsledek veden v českém jazyce. Žalobce při výsledku uvedl, že jediným jeho měsíčním příjmem je 7 100 Kč, které dostává za funkci jednatele NARSEN s. r. o. od společníka této společnosti. Žalobce dále uvedl, že jednatelem NARSEN s. r. o. je od 7. 10. 2010 a že živnostenský list nevlastní. Žalobce tedy žádnou jinou činnost v rozhodné době nevykonával. Žalobce protokol o

výslechu podepsal, přičemž během správního řízení ani následného soudního řízení žádné námitky proti obsahu protokolu ani způsobu výslechu nevznsl. Závěr, že žalobce v letech 2011 až 2013 neplnil účel povoleného pobytu, tedy nevykonával podnikatelskou činnost, tak považuje zdejší soud za správný.

26. Rozpor mezi oběma protokoly (ze dne 4. 4. 2013 a ze dne 6. 5. 2019) je dán podle zdejšího soudu tím, že zatímco v roce 2013 žalobce nevěděl, že má živnostenský list, v roce 2019 již tuto informaci měl. Tento rozpor však nemá žádný vliv na zákonnost právě popsaného závěru.
27. Ani doplňující argumentace žalobce v kasační stížnosti nemůže mít žádný vliv na zákonnost závěrů správních orgánů ohledně výkonu nelegální práce v roce 2016 a v letech 2018 a 2019. Je pravdou, že žalobce v tomto období živnostenský list měl. Ani v toto období však žádnou živnost nevykonával. Pro posouzení žalobcovy pracovní činnosti je rozhodný faktický stav, nikoliv stav formálněprávní.
28. Závěr ohledně výkonu nelegální práce v roce 2016 opřely správní orgány o rozhodnutí oblastního inspektorátu práce. Oblastní inspektorát práce zde dospěl k závěru, že družstvo QANUN umožnilo žalobci výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 1. a bodu 2. zákona o zaměstnanosti, tj. žalobce vykonával závislou práci mimo pracovněprávní vztah a danou pracovní činnost vykonával bez povolení k zaměstnání. Pro rozhodnutí oblastní inspektorátu přitom platí, že *„v souladu s presumpcí správnosti veřejných listin je třeba jeho obsah považovat za pravdivý, není-li dokázán opak. (...) Účastník řízení není zbaven obrany proti veřejné listině. Musí ovšem tvrdit, že její obsah není správný. Zároveň o svém tvrzení nese důkazní břemeno. Je na něm a v jeho zájmu, aby dokázal opak (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2002, sp. zn. IV. ÚS 682/2000, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 3. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2737/2012)“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017, č. j. 7 As 146/2016 - 29).
29. Ze spisu pak vyplývá, že dne 5. 6. 2019 zástupkyně žalobce nahlédla do správního spisu. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil. Žalobce následně podal toliko blanketní odvolání, které již nedoplnil. Správní orgány relevantní část odůvodnění oblastního inspektorátu práce v napadených rozhodnutích shrnuly. Vzhledem k daným okolnostem nelze správním orgánům takový postup vyčítat. Ostatně zdejší soud se plně ztotožňuje se závěrem, který zaujal Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích v rozsudku ze dne 29. 9. 2021, č. j. 52 A 56/2020-139, ve kterém uvedl, že pokud byly závěry orgánů činných na úseku zaměstnanosti přesvědčivě odůvodněny, krajský soud *„nevidí důvod, pro který presumpci správnosti rozhodnutí oblastního inspektorátu práce a rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce prolamovat a klást na orgány rozhodující v řízeních o pobytu cizinců povinnost do hloubky znovu posuzovat činnost žalobce jako OSVČ, když vzhledem ke známým skutečnostem postačilo pro učinění závěru o výkonu nelegální práce žalobce vycházet z pravomocných rozhodnutí orgánů činných na úseku zaměstnanosti“*. Pokud odkazovala zástupkyně žalobce při jednání na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 3. 2021, sp. zn. 22 A 26/2020, tak ten posuzoval odlišnou skutkovou situaci, neboť se zabýval použitelností protokolu o kontrole provedené oblastním inspektorátem práce a nikoli pravomocného rozhodnutí.
30. K závěrům ohledně výkonu nelegální práce v letech 2018 a 2019 dospěly správní orgány na základě výslechu žalobce ze dne 6. 5. 2019, při kterém žalobce popsal pracovní činnost, kterou v daném období vykonával. Ani v tomto postupu nelze spatřovat žádné pochybení.

Ostatně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019-25, uvedl, že „výslech účastníka řízení je podle § 169j zákona o pobytu cizinců přípustným důkazem. Řízení podle § 44a zákona o pobytu cizinců o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu je řízením o žádosti. Podle § 51 odst. 3 správního řádu platí, že je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. V případě, že správní orgán dospěje k závěru, že informace, které se dozvěděl z výpovědi účastníka řízení, jsou dostatečné pro jeho rozhodnutí (zamítnutí žádosti), potom se nejedná bez dalšího o vadný postup. Výpověď účastníka řízení, žadatele o povolení k pobytu, tudíž může být - podle okolností případu - postačujícím podkladem pro rozhodnutí (srov. též rozsudek ze dne 16. 10. 2017, čj. 6 Azs 302/2017-27, bod 20)“.

31. Co se týče námitek žalobce týkajících se věcného posouzení znaků závislé práce v obou výše uvedených případech, odkazuje zdejší soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, ve kterém je uvedeno, že „společným rysem všech znaků závislé práce vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006 je osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli. Tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Proto musí správní orgány při postihování nelegální práce [§ 5 písm. e) bodu 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti] obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu“.
32. Z podaných námitek je zřejmé, že žalobce nerozporuje osobní a soustavný výkon práce. O naplnění těchto znaků ostatně není na základě obsahu spisového materiálu pochyb. Žalobce brojí proti závěru ohledně naplnění zbývajících znaků závislé práce. Avšak činí tak pouze prostřednictvím kusých námitek a tvrzení, které uvedl dle protokolu o kontrole ze dne 5. 5. 2016 při poskytnutí součinnosti, aniž by svou argumentaci jakkoli rozvinul.
33. Žalobce namítá, že nebylo prokázáno, že by vykonával pracovní činnost na základě pokynů mistra společnosti, která byla objednatelem zakázky u QANUN, a že příchody na místo výkonu práce a odchody z něj byly stanoveny pouze s ohledem na bezpečnost práce a požární bezpečnost. Tato argumentace je však v rozporu s tím, co žalobce uvedl dle protokolu o kontrole. Na otázku „Kdo vám stanovuje Vaše pracovní úkoly? Kdo Vás seznámil s pracovištěm?“ odpověděl žalobce, že „Mistr D. T.“. Na otázku, „Pokud byste nemohl práci vykonávat (např. z důvodu nemoci), komu byste to oznamoval?“ odpověděl žalobce, že „Mistru D. T. nebo paní H. na personálním“. Na otázku „Jste někomu podřízen, a kdo to je? Kdo Vám přiděluje pracovní úkoly a kdo kontroluje Vaší práci? Proč se pokyny řídíte?“ odpověděl žalobce, že „Panu D. T.“. Na otázku „Jakou máte pracovní dobu a kdo Vám ji stanovuje?“ odpověděl žalobce, že „6:00 – 15:00, pracovní dobu stanovil pro mě p. T.“. Na základě uvedeného se zdejší soud s námitkami žalobce nemůže ztotožnit. Obsah protokolu žalobce nikterak nezpochybnil. Oblastní inspektorát práce pak provedl komplexní zhodnocení (na více než 2 stranách daného rozhodnutí) toho, zda žalobce závislou práci vykonával, přičemž s učiněnými závěry se zdejší soud ztotožňuje. Správní orgány tak postupovaly správně, jestliže na základě rozhodnutí oblastního inspektorátu dospěly k závěru, že žalobce v roce 2016 vykonával nelegální práci.
34. Obdobná byla situace při výkonu pracovní činnosti žalobce v letech 2018 a 2019. Prvostupňový orgán provedl na str. 5 - 6 svého rozhodnutí komplexní zhodnocení toho, zda činnost popsaná žalobcem při výslechu dne 6. 5. 2019 naplňuje znaky závislé práce.

Žalobce se však proti tomuto závěru vymezil obdobnou argumentací jako vůči závěru ohledně výkonu závislé práce v roce 2016. Prvostupňový orgán přitom dle zdejšího soudu správně aplikoval při posuzování toho, zda žalobce závislou práci vykonával, „vzorec“ z rozhodnutí oblastního inspektorátu práce. V posuzované věci však byl takový postup možný. Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem prvostupňového orgánu, že náplň a organizace práce, jak byla žalobcem popsána při výslechu dne 6. 5. 2019, je obdobná s tím, jak žalobce popsal svou činnost v rámci poskytnutí součinnosti oblastnímu inspektorátu práce. V podrobnostech tak zdejší soud odkazuje na prvostupňové rozhodnutí. Nadto lze opět dodat, že žalobce obsah protokolu nikterak nezpochybnil. Znaky závislé práce tak byly naplněny. Žalobce tedy i v letech 2018 a 2019 vykonával nelegální práci.

35. Dále žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného i jemu předcházejícího rozhodnutí, neboť se v nich žalovaná a prvostupňový správní orgán nezabývaly výkladem pojmu „jiná závažná překážka“.
36. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
37. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
38. Výkladem pojmu „jiná závažná překážka“ se žalovaná zabývala na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedla, v čem v posuzované věci spatřuje naplnění uvedeného důvodu pro neudělení dlouhodobého víza žalobci (tj. opakovaný výkon nelegální práce); napadené rozhodnutí tak vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. Jde-li o samotný výklad pojmu „jiná závažná překážka“, pak výkon nelegální práce na území České republiky je jistě možné pod tento termín podřadit, pokud je ovšem prokázán ve vyšší intenzitě (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 95/2019-36 ze dne 25.4.2019). V posuzované věci dle názoru zdejšího soudu vyšší intenzita prokázána byla, neboť jak uvádí žalovaná, jednalo se o opakovaný výkon nelegální práce. Zdejší soud tak dává za pravdu žalované, která dospěla ke stejnému závěru a odkázala na přílehlavou judikaturu (rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 197/2017-53 ze dne 16. 5. 2018 a Krajského soudu v Brně č. j. 31 A 70/2017-44 ze dne 5. 9. 2018).
39. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné a nezákonné také proto, že žalovaná v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců nedostatečně posoudila otázku přiměřenosti dopadu napadeného a jemu předcházejícího rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Dopad do soukromého a rodinného života žalobce spatřuje ve skutečnosti, že by po návratu na Ukrajinu nenašel práci a nemohl živit svoji rodinu.
40. Podle § 37 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců prvostupňový orgán zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Ze samotné dikce citovaného ustanovení tak vyplývá, že prvostupňový orgán při splnění uvedeného důvodu zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu bez dalšího, aniž by mohl posuzovat zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

41. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců prvostupňový orgán dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti se přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
42. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
43. Z napadeného rozhodnutí (strana 7) je zřejmé, že žalovaná přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce posoudila; uvedla, že „z cizineckého informačního systému a z vyjádření účastníka řízení ze dne 2.5.2019, ve kterém opravuje údaje uvedené v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, bylo zjištěno, že účastník řízení nemá žádného rodinného příslušníka, který by pobýval na území České republiky. Rodiče účastníka řízení, manželka a tři nezletilé děti účastníka řízení se zdržují v zemi jeho původu. Účastník řízení pobývá na území České republiky od roku 2004 a do protokolu o výsledku ze dne 6.5.2019 uvedl, že děti i s manželkou účastníka řízení žijí na Ukrajině v rodinném domě, kde je účastník řízení pravidelně třikrát až čtyřikrát ročně navštěvuje. V Evropské unii účastník řízení žádné rodinné příslušníky nemá. Zdravotní stav účastníka řízení je dle jeho slov bez problémů a v České republice účastník řízení nevlastní žádnou nemovitost. Na základě uvedených skutečností se lze důvodně domnívat, že nemohlo dojít ke zpretrhání vazeb účastníka řízení k zemi jeho původu a neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebude nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života účastníka řízení“.
44. Napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné ani nezákonné. Nosné argumenty žalované – slabé či žádné vazby žalobce na Českou republiku a velmi silné rodinné i majetkové vazby na jeho zemi původu bez jakýchkoliv překážek jeho návratu – shledává zdejší soud zcela správnými. Spatřuje-li žalobce nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života v tom, že v zemi původu nenajde pracovní uplatnění, v důsledku čehož nebude zajištěn finanční příjem rodiny, pak tuto skutečnost nelze pod uvedená ustanovení zákona o pobytu cizinců subsumovat. Ke shodnému závěru dospěl ostatně i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 4. 2008, č. j. 5 Azs 350/2017-41, kde uvedl, že „totéž platí o argumentaci stěžovatelky, že výdělečnou činností na území České republiky si zabezpečovala prostředky pro své živobytí (a zřejmě také přinejmenším pro svého syna), přičemž se jednalo o její jediný příjem. Ani tuto skutečnosti však při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života stěžovatelky ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců bez přistoupení dalších skutečností zohlednit nelze, neboť stěžovatelka si prostředky pro obživu své rodiny může zajišťovat, byť zřejmě obtížněji, i v zemi svého původu...“. Navíc žalobci nic nebrání, aby požádal o nové povolení k pobytu.
45. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

46. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný (přes dílčí úspěch v řízení o kasační stížnosti), a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. To by náleželo procesně úspěšné žalované. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, a proto jí náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 21.4.2022

Petr Šebek v.r.
předseda senátu